

Un moment, que em desordeno

Normalment escric un article d'opinió endreçat: una introducció, un desenvolupament i un desenllaç. Els finals, esporàdicament, em surten rodons; les altres vegades, segueixen una forma més el·lipsoïdal. La intenció és fer-ho bé, endreçat, que s'entengui, que qui ho llegeixi senti que hi ha una coherència, un ordre, un sentit.

Però fa dies que em visualitzo sense prestatges mentals. Ignoro les formes geomètriques, ja siguin rodones o més aviat quadrades, i provo de parir un text sense solta ni volta però amb milers de misteris solapats, entrellaçats, buscant-se els uns als altres.

Si em permeteu ho faré així. Qui requereixi unes paraules més sistematitzades i una estructura clara i concisa que deturi la lectura en aquest punt i en cerqui una altra. Aquí mateix, en aquest diari digital, podeu trobar-hi plomes brillants: en Martí Porter, la Pruden Penedès, en Pau Gener, la Marta Cordoní, l'Esteve Plantada, en Roger Prims, etc i més etc.

Els que us quedeu us convido a desordenar-vos, a continuar aquest relat sense principi ni fi, a escriure en l'apartat de comentaris, talment com si comencéssim a fer la cadena humana que l'11 de setembre ha d'anar de banda a banda del nostre país petit, però amb mots, paraules, frases fetes, sensacions i fins i tot algun adverbi. Preparats, llestos, doncs a escriure s'ha dit!

"Fa temps que et penso. Però no em dius res. Tu i jo a banda i banda de la carretera. La casa era malalta, hem marxat. Ara només té grip. La rentadora camina a les palpentes, sense saber on va. L'assecadora s'amoïna tant que salta al buit. La feina, la feina i la feina però que no ho veus que plou fort, plou a bots i barrals, i el cap em bufa i el vent et pensa! Els teus ulls, cansats, m'animen a seguir i jo, no sé com dir-te, que he vist l'autoestima a la parada d'autobús, feia tard, no arribava a la ruta cultural que l'emborratxa del plaer de coneixements. Ja tornarà. Tu m'ho vas dir, oi? Et tremolava el pas i les teves perspectives m'humitejaven els ulls. La malaltia hi és. És a la pell, a la mirada de l'amiga, a la intimitat dels qui estimes i cedeix el pas als dies desdibuixats. Però escric. Avui escric. L'emoció corre fins a marcar un gol. Just ara que la lliga s'ha acabat. Però el gos borda com aborden la crisi els que viuen la mar de bé. I jo aquí. Esperant fer el pas. I tu que no em dius res però m'entres al somni, sense demanar permís, i allà ens prenem aquell martini blanc entre cistells de rialles. Estem boges. Ben boges. Però m'agrada, m'agrada saber-te aquí, dins el meu cap, al meu cor o en l'estrella que aquell dia brillava tant. I si em dius adéu, sí, et responc que sí, que em sembla bé però que ja ho diu el meu nebot: no cal, la mare m'ha dit que no cal. I de regal, el retoc d'uns ulls vermells de la fotografia que mai ens farem."